

Erdal Kale

- Őirler -

Yayın Tarihi:

03.01.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Erdal Kale

Eserleri:

Affedersem Şerefsizim

Demek ki kararın kesin
Gidiyorsun
Öyle mi
Bir daha geri dönmeyeceksin
Artık sevmiyor
İstemiyorsun öyle mi
Öylesey haydi
Kaybetme vakit
Haydi durma git
O eski ben ben değilim
İki gözüm
Gitme
Gitme kal dersem, şerefsizim

Söylediğin sözlerin
Ne farkı var kahpe bir kurşundan
Ne farkın var
Zehirli bir akrep
Sinsi bir yılandan
Şimdi vururken beni sırtımdan
Adam yerine koyup
İki gözüm
Dönüp de bakarsam arkandan
Bakarsam, şerefsizim

Kerem olsam yansam aşkına
Mecnun olsam dönsem şaşkına
Ferhat'ın deldiği dağlar aşkına
Ne olur
Ne olursun Allah aşkına
Dön iki gözüm
Dön dersem, şerefsizim

Git
Gittiğin yerde kal
Ne haber
Ne selam yolla
Ne de adımı ağzına al
Allah şahit
Sana onca ahım
Onca yeminim var
İki gözüm
Yeminimi bozup da
Yüzüne bakarsam, şerefsizim

Yıllar geçse aradan
Uzun yıllar
Zannetme unuturum
Zannetme unutulur bu yapılanlar
Bir gün
Sen de olursan pişman olanlardan
Dönüp girmek için geldiğin

Giderken kapattığın kapıdan
İki gözüm
Kolundan tutup atmazsam, şerefsizim

Belki bir daha anmazsın adımı
Belki bir kurşun sıkıp
Öldürürsün hatıramı
Belki de
Pişman olur dönersin geri
Kapanıp ayaklarıma
İstersin affetmemi
Affederim
Affederim sanma iki gözüm
Affedersem şerefsizim, affetmem
Olur da bir gün dönersen
İki gözüm
Dönersen, sen de şerefsizsin.

Erdal Kale

Buralar Hiç Çekilmiyor

Ufaktan dilime dolanmış
İçimi titreten nağmeler,
Kapılar sessizliği karşılıyor.
İçimde fırtınalar,
Gidenler,
Gelenler,
Karanlık adım adım yaklaşıyor.
Dışarıda belli belirsiz gölgeler...
Azmış kudurmuş saatler,
Aralıksız, durmadan,
Hasrete doğru
Dört nala koşuyor zaman.

Gönlüm sarhoş,
Dilimde dokunaklı sözler,
Kafam duman duman...
Her an ağlamaklı gözler
Uzun bekleyişlerden
Öylesine üzgün,
Öylesine muzdaripler...

Gönül sayfam yaprak yaprak aralanıyor.
Karmakarışık,
Belli belirsiz sayfalar...
Bazen ayrılık acısı,
Bazen kavuşmanın hoşluğunda,
Duman duman dağılıyorum
Kör lambanın loş ışığında.

Sensizlik uzadıkça uzuyor,
Hasretin bitmiyor.
Sen orada,
Ben burada,
Buralar hiç çekilmiyor.

Erdal Kale

Gittin Gideli

Kapanmaz bir yara kaldı içimde
Hep ıslak, sürekli yaş gözlerimde
Dön diye nice dualar dilimde
Alıp da başını gittin gideli

Her şeye anlamsız, boş bakıyorum
Yaşamaktan bıktım, tat almıyorum
Son nefesimi sana saklıyorum
Alıp da başını gittin gideli

Sönmeyen bir yangın var yüreğimde
Bir hüzün, hüsrân çöktü üzerime
Lanet ediyorum doğduğum güne
Alıp da başını gittin gideli

Sensiz ömür geçer mi bilmiyorum
Aklım yitirdim düşünemiyorum
Kalbim acıyor, yanıyor ciğerim
Alıp da başını gittin gideli

Erdal Kale

Hadi Durma

Hayat kısa küsmeye darılmaya
Belki de zaman kalmaz kavuşmaya
Düşünsene, kime kalmış bu dünya
Kaldırıp at inadı bir kenara

Unutur mu hiç sevip sevilenler
Bir hiç uğruna yanmasın gönüller
Bekleme, geri gelmez eski günler
Gördün mü, döndü mü göçüp gidenler

Hadi diyorum dayan kapısına
Kovsa da, yüzüne bile bakmasa
Gurur olmaz aşkın doğasında
Sevdiğini haykır, sarıl boynuna

Erdal Kale

Hani

Hani
Her gecenin sabahı vardı
Neden üstüme gün doğmadı
Hani
Her kışın sonu bahardı
Neden yüzümde çiçekler açmadı
Hani
Kalbin benden başkasına kapalı handı
Neden kapılar bir bir yüzüme kapandı
Hani
Bendim gönlündeki hancı
Hani
Eldi, yabancıydı
Benden başkası yalandı
Hani
O ilk ve son yolcu
Bendim kapındaki kervancı
Hani
İçini titreten
O ince sızı
O tatlı sancı
Hani bendim yalancı

Erdal Kale

İstemiyorum

Kararın çekemeyenleri bahtiyar etti
Vicdanını, merhametini dilenmiyorum
Ne mazi, ne hatıralar, ne de sevdam kar etti
Acıyıp da geri dönmeni, istemiyorum.

Yemin ettirdin sevmemeye, tövbeler aşka
Hüzünler bıraktın gönlümde boşalan köşke
Kara sevdam, bir sen, bir de ayrılıktan başka
Kimse halimi görüp gülsün, istemiyorum.

Ömür boyu ağlattın beni güldürecekken
Güldürüyordun yaşlar yanağımdan süzülürken
Dokunma! Çek elini gözlerimin üstünden
Ellerin gözyaşımı silsin, istemiyorum.

Ayrılık şehri getirdin gönlümü kurdun
Hasret kurşunuyla, beni can evimden vurdun
Gözümü kırpmam, senin için ölürüm derdin.
Ölürüm deyip de öldüren, istemiyorum.

Erdal Kale

Kabus

Sevda şarkıları
Esir olmuş dudaklarında.
Sessizliği bozarak
Geliyorsun gecenin karanlığında.
Bir ışık gibi sızıp
Parıldayarak,
Elinde sivri bir bıçak,
Kucak açıyorsun önce,
Sonra sarılarak,
Vuruyorsun.
Defalarca sırtımdan bıçaklayarak...

Erdal Kale

Kaçıncı Hazan

Yine sensiz bir hazan...
Çıkasım yok yataktan.
Seni, beni, bizi yansıtıyor
Hücremin duvarları
Ve yüksek tavan.
Birbirine karışıyor
Geçmişimle şimdiki zaman.
Bilmiyorum,
Bilmiyorum yokluğunla geçen
Bu kaçıncı hazan...

Fısıltılı bir rüzgâra bırakıyor yerini
Dışardaki sessiz esinti,
Beraberinde getirmiş kokunu.
Koluna taktığı gibi
Süzülerek girip hücremden içeri
Yatağımdan doğrultuyor beni.
Gözlerimden aşınayım,
Gözlerim nemli...
Yağmur geliyor,
Her halinden belli.

Penceremin önünde durup
Damlaları seyrediyorum cama vuran.
Ve bizi
Ve seni düşünüyorum.
Senden sonraki bu kaçıncı hazan...

Havalandırmada buluyorum kendimi bir anda,
Yalın ayak, yarı çıplak...
Üşüyorum,
Yüreğim zemheri ayazında...
Kollarımı açıp iki yana,
Sırılsıklam kulak açıyorum yağın yağmura.
Seni, bizi özlüyorum...
Nasıl da hasret kalmışım kokuna...

Oysa yağmur yağmasa
Sen olmasan her damlada
Bir uğursuzun dahi girmeyeceği şu delikte
Ben neredeyim,
Ne haldeyim...
Kendimi de sorgulayacaktım seninle birlikte,
Sen neredesin diye.
Sayıklayacaktım belki de...
Sayıklarken tükenecek
Seni tüketecektim sol yanımda.
Sonra yeniden çoğalacaktım,
Seni çoğaltacaktım,
Tükendiğimi sezdiğim noktada
Dolanmaya başlayacaktım yine peşinde.
Ranzamın altını yoklayacaktım ellerimle,

Seni arayacaktım
Hücremin her köşesinde.
Demir kapıların ardını kurcalayacaktım,
Haykıracaktım avazım çıktığına,
Hiç değilse
Gittiğin yerleri anlat diye.

Sonra,
İçlerinde sen olduğun hayallerimle birlikte
Umutlarımı da,
Umut kırıntılarımı da,
Yakacaktım kor ateşlerde,
Baş başa kalacaktım yokluğunla.

Düşündükçe çıldırıyorum,
Hani
Türküler, şarkılar söyleyecektin sen bana?
Aşkı, sevdayı, bizi anlatan...
Şiirler yazacaktım ben sana
İçinde ayrılıklar olmayan...
Artık yüzünü göremeyeceğim,
Artık saçlarında gezinmeyecek ellerim,
Dokunamayacağım parmaklarına,
Bir daha öpemeyeceğim dudaklarından...
Nasıl da kaybetmişim o güzelim yılları,
Avuçlarımdan kayıp giden su misali
Tutamamışım akıp giden zamanı...
Şimdi de kaybetmek üzereyim,
Kaybetmek üzere
Şu beş parasız aklımı.

Her şey bir yana,
Çok sevdim seni.
Gülü uzaktan koklar gibi değil,
Dikenleriyle kanatır gibi ellerimi
Gönüllü sevdim ben seni.
Sol yanımdaki boşluğa sarılıyorum usulca
Yağan yağmur altında.
Kalbim senden yanaydı her zaman,
Senden öte gerisi hala yalan.
Yokluğunun varlığını büyütüyorum içimde.
Bilmiyorum...
Bilmiyorum yokluğunla,
Hasretinle geçen bu kaçınıcı hazan...

Erdal Kale

Kader

Beklemediğim bir anda
Nasıl dayandı kapıma
Hiç olmadık bir zamanda
Tanıştırdı ayrılıkla

O en güzel günlerimde
Çomak saktular çarkıma
İşte sonunda benim de
Ayrılık düştü şansıma

Erdal Kale

Namerttir Arayıp da Soran

Yitik bedenlerin diyarında
Geceler aydınlanmaz burada
Olmayan umut ışığıyla
Gündüzler
Varla yok arasında
Benzer hatırlanması güç rüyalara
Durur zaman
Güneşin etrafında
Turunu tamamlamaz dünya
Yetmez hiçbir mevsim
Yetişmez kapıları açmaya
Gardiyan olur her günüm
Bekler hazırda ellerini bağlamaya
Her şeyi sığdırmaya çalışsan da
Boş mekanlara
Kalabalıklara
İnsanlara
Hayata
Sığdıramazsın duygulara

Yazmak istersin
Kağıt yanar yazdıkça
Bakarsın duvarlara
Devrilir üstüne baktıkça
Düşündükçe azar sancılar
Yüreğin kanar
Tepetaklak umutlar
Yalnızlığı kucaklar
Yalnızdır bedenin
Yalnızdır yüreğin
Kurtulamazsın yalnızlıktan
Kurtulamazsın düştüğün o karanlık
O dipsiz kuyudan
Bir el
Bir ışık arasın
Tutunmak istersin bir umudun ucundan
Yıkılır hayallerin
Nereye uzansan
Boşa çıkar ellerin
Nereye tutunmaya çalışsan

İhanete uğradım
Defalarca
Düşürüldüm tuzaklara
Hep kavga ettim kendimle
Sormadım
Sorgulamadım
Suçlamadım
Konuşmadım tek kelime
Haykır dediler
Sustum
Zehirlendim suskunluğumun içinde

Komalara girdim komalara
Çıkamadım hala
Çıkamadım
İçerimde kalmışım
Kalmışım da ne olmuş
Sadece kendime ait olmuşum
Kimin umurunda
Şusmuşum
Öyle bir susmuşum ki
Kimseler anlamaz ne dediğimi

Demek ki
Eksikmişim
Demek ki
Eksik doğmuşum
Biz içerdekilerden yoksun kalanlar
Demek ki öyle görüyorlar
Olmayan değerleri üzerlerinde tanımlayanlar
Başkalarının kucağında oturup
Başkalarının ağızına bakanlar
Eksikliklerini köşelere itekledikleriyle dolduranlar
Bilmezden geliyorlar
Asıl eksik olanlar
Şimdi sevdalı bir cümle kursam
Leş kargaları gibi
Şuracıkta toplananlar
Bittiniz
Hepiniz
Bir bir gittiniz hayatımdan
Hepinizin
Gelmişini
Geçmişini
Namerttir sorgulayan
Namerttir arayıp da soran

Erdal Kale

Olmasaydı Böyle Ayrılıklar

Aynı meyhane, aynı masada oturuyorum
Durmadan içip, şişenin dibine vuruyorum
En son kadehi, senin şerefine içiyorum
Keşke, keşke hiç olmasaydı böyle ayrılıklar

Etrafımda sevgililer var, el ele aşıklar
Kadere bak, sanki bir bana düşmüş yalnızlıkla
Bu gece sana gelsin bütün şiirler şarkılar
Keşke, keşke hiç olmasaydı öyle ayrılıklar

Birazdan sahne alacak kadim müzisyen dostlar
Biliyorum, bizim şarkımızla başlayacaklar
Bakışlarıyla yine seni bana soracaklar
Keşke, keşke hiç olmasaydı böyle ayrılıklar

İşte sen "Fikrimin İnce Gülü" bizim şarkımız
Dile destan meyhaneler sokağında aşkımız
Hiç düşündün mü, bu ayrılıkta suçlu hangimiz
Keşke, keşke hiç olmasaydı böyle ayrılıklar

Bugün bir başka çaldılar, bir başka okudular
Yine seni ruhuma ilmek ilmek dokudular
Sorma gitsin, sorma, beni can evimden vurdular
Keşke, keşke hiç olmasaydı böyle ayrılıklar

Meyhaneler sokağında, ah, maziden şarkılar
Saymadım, sayamadım bu kaçınıcı sensiz bahar
Gülmeyi unutturdun, kirpiklerimde damlalar
Keşke, keşke hiç olmasaydı böyle ayrılıklar

Erdal Kale

Paşakapısı'ndan Mektup

Paşakapısı'ndan,
Parmaklıklar ardından,
Bakarım ufuklara.
Ufuklar da kara.
Seni düşündükçe akar gözyaşlarım
Damla damla
Yastığımdan yatağıma.

Kirpiklerim kapanmıyor,
Gözlerim yasta.
Bedenim yorgun düştü,
Yüreğim hasta.
Hasret ipi boynuma dolanır,
Her uzandığımda
Yorganım kefen,
Yatağım mezar olur bana.

Buraları bilmeyen
Anlar mı hiç halimden.
Zindandır gecesi,
Karanlık gündüzü.
Ümitsizliğin,
Çaresizliğin düşmez dilimden
En hazine,
En hüznünlü türküsü.

Her yanımlı sarmış
Tel örgülü yüksek duvar.
Bir oturur,
Bir volta vururum
Akşama kadar.
Köşebaşlarına çökmüş konuşur insanlar,
Ruhumu sıkıp boğuyor beni
Hasretten konuşmalar.

Sevdan kurşun gibi çökünce aklıma,
Boğuyor beni ellerim sarılıp boynuma.
Mektuplarını okuyup
Resimlerine baktıkça,
Sözüm geçmiyor
Gözlerimi oyan parmaklarıma.

Ümitlerim
Ümitlerim fırtınalı denizler ortasında.
Yitiriyorum kendimi dalgalar arasında.
Öyle dertliyim,
Öyle darmadağın...
Sorma gitsin...
Sorma...
Dokunsalar ağlayacağım.

Şehrin uğultusu yırtar kulaklarımı.

Uzaktan siren çalan şehir vapurları...
Ürpertiyor her defasında beni
Avlunun üstünde uçan martıların çığlıkları.
Bir hüznün çöker üstüme,
Ağır mı ağır...
Dudaklarım en ümitsiz dualarda...
Geçmişini düşündükçe gözlerim bulutlanır.
Akşamdan sabaha,
Sabahtan akşama,
Hep bir kırgınlık,
Hep bir dalgınlık,
Hep bir umutsuzluk yüreğimde...
Akrebi bozuk, yelkovanı kırık,
Geçmek bilmeyen o kahpe saatlerde...
Ne tadı kaldı
Ne de anlamı yaşamamın.
Elden bir şey gelmiyor,
Yorgunum...
Acısı içimde çaresiz kalmışlığımın.
Söyledikçe dil,
Düşündükçe yürek yorgunuyum.

Son günlerde belli değil nasıl yaşadığım.
Düşlerimde durgun,
Hayallerimde yalnızım.
Üst baş dağınık,
Uzadı ağarmış sakalım.
Görme halimi...
Görme...
Eskisi gibi değil,
Perişanım...

Sakın
Sakın beni düşünüp üzülme halime.
Bir nefes de benim için al
Gökyüzüne bakarak.
Boş verme hayatı,
Boş verip de kendini ihmal etme.
Benim için güneşe,
Benim için yıldızlara bak.

Düşünceler içinde
Bir gün daha bitiyor.
İçim gibi,
Yavaş yavaş kararmakta hava.
Paşakapısı'nda yine akşam oluyor,
Elveda güneşe,
Selam olsun yıldızlara...

Bir yanda şehrin ışıkları,
Bir yanda kucak dolusu karanlık.
Ya aydınlıklar baki kalmalı

Ya da bir daha gün doğmamalı artık.
Her günüm böyle,
Her anım tarifsiz kederler içinde.
Gamlı gülüşler,
Sisli düşüncelerle,
Her akşam
Her akşam gözlerimi dikip gözlerine,
Türküler söylüyorum elimdeki resmine.

“Kapandı üstüme kapıların sürgüsü
İime yer etti dertlerin her türlüsü.
Gün var mı ki
Doğmasın güneş, olmasın gündüzü.
Ahh ulan Paşakapısı...
Ah ulan ömür trps...”

Erdal Kale

Sultanım

Hüzünlü akşamlar kimden sorulur?
Ben her gece ağlamaklıyım sultanım.
Böyle seven bin yılda bir bulunur
Aşkın ateşiyle yandım sultanım.

Kim bilir dertlerimin çaresini?
Dermanım, ilacım sensin sultanım.
Sevdan ile kaybetmişim kendimi,
Bende seni kim bulacak sultanım.

Yağmur bulutu sardı gözlerimi,
Güneşim, baharım sensin sultanım.
Haykırsam da duyan olmaz sesimi,
Feryadım, figanım sensin sultanım.

Ecel gelip almadan son nefeste,
Tek arzum, dileğim sensin sultanım.
Karanlıklar çökse de gözlerime,
Aydınlığım, nurum sensin sultanım.

Dara çekilsem de Yüce Divan'da
Yargıcım, hakimim sensin sultanım.
Dün, bugün, yarınım, iki cihanda
Günahım, sevabım sensin sultanım.

Erdal Kale

Veda Şarkısı

Perişan oldu sevdanın bahçesi
Dağıldı gitti bir deli poyrazda
Yangınlar sarmış kavurur içimi
Savrulur küllerim esen rüzgarda

Bir ben kaldım mahşerin ortasında
Yangın var tel tel ağaran saçımda

Unuttum baharı, gönül hazanda
Dal kırık, solmuş gül, bülbüller gamda
Teselli ararken her ayrılıkta
Kapanmaz yara buldum anılarda

Tam şuramda, göğsümün sol yanında
Sevdam kalsın aşkın mezarlığında

Artık vakit hasrete sefer vakti
Bir daha gün doğmayacak şafakta
Yaklaştı ecele vuslatın akdi
Yolculuk var bilinmez karanlığa

O dönülmez ayrılığın kavşağına
Gidiyorum, yüreğim paramparça

Erdal Kale